

μη κυττάω, μέρες τώρα, μέσα στον ύπνο μου. Και τή φωνή του την έχω άκουσει στά όνειρά μου... Τί περίεργο πράγμα, άλήθεια!... Μά ποιος είναι ό νέος αυτός;... Ό γιος κανενός γαιοκτήμονος έδώ πάνω... Πιθανώς... Πάντως θα ρωτήσω με τρόπο τους καλύτες άνθρώπους που μάς φιλοξενούν... Γιατί δεν ξέρω πειά τί συμβαίνει μέσα μου. Και θέλω να τον ξαναδώ και τρίψω και παγώνω στην ιδέα, ότι μπορώ να τον ξανασημανήσω. Άλλόζοτα πράγματα άλήθεια!...

Δέν πρέπει, δέν είναι όσσο να τί κρατά μυστικά πειά αυτά τά πράγματα. Θα τά πώ στην Άγνή. Κι' αυτή θά με συμβουλέψη τί πρέπει να κάνω...

(Άπ' τó 'Ημερολόγιο τής Μίνας "Αρκερ)

Ό Θεός μαζί μας... Μάς ελπαν πως για να φτάσουμε στην Έπαυλι τής Κατάρας, πρέπει να ξεναγήσουμε προφί και πάλι θά φτάσουμε νύχτα. Νοικιάσαμε μία άμαξα, ένα στελεωτό λεωφορείο των μερών αυτών, με δύο άλογα. Λέχτηκαν να μάς την νοικιάσουν με την ήμερα, αλλά και ν' άρήςουμε συγχρόνως, διόλκιμο τό αντίτιμο του άμαξιού, τό όποιο θά μάς επιστρέφω μόλις γυρίσουμε. Τό κάνουν αυτό γιατί δέν ελπίζουν να μάς ξεναδούν. Μάς τό έδωσαν μάλιστα καθαρά αυτό και προσπαθήσαν να μάς εμποδίσουν. Φοβόνται για την τύχη μας κι' άποροφν για την τύχη μας. Μά ό Ίωνάθαν δέν θέλει ν' άκούση πειά τίποτα. Τόν έχει καταλάβει μάς παρενόχλης άνησυχία και έννοει να φτάση στά έξοχα...

Ό άνθρωπος που μάς νοικιάζει τό άμάξι, δέν δέχεται νύφη κι' ό ίδιος μαζί μας. Ό Ίωνάθαν του έπισχέτηκε καλή άμοιβή, μά δέν κατόρθωσε να τόν πείση. Ό άπλοικός χωρικός σταυροκατήχηκε και άπάντησε :

—Θιά σάς άκολουθούσα, κύριε, ως την άκρη του κόσμου. Στα μέρη αυτά όμως όχι, όχι ποτέ. Σεις οι Άγγλοι είσατε περίεργοι, περηναιοι και ριφοκάνδινοι. Ό Θεός να σάς προφάξη και να μίν πληρώσετε άκριβά την περιέργειά σας αυτή...

Έτσι δέν μάς μένει πειά, παρ ό να ταξιδέψουμε μόνοι μας. Θα όδηγή τό άμάξι ό ίδιος ό Ίωνάθαν και θά τόν ξενοφάξω έγώ, όπου ό δρόμος είναι άμιαλός...

Άπό τί στιγμή που πήραμε την άποφάση να προχωρήσουμε έμπρός, δέν παύω να προσεύχομαι στό Θεό και να τόν βεβαιώνω να μάς εινε βοηθός και οικετός στην επικίνδυνη αυτή περιπέτεια.

Συμβουλέψα επίσης τά χωρίτια, χωρίς να τους πώ τί συμβαίνει, να προσέχουν. Στα μέρη αυτών, τους είπα, έπάρχουν άγρία και κακοί άνθρωποι ίσοι. Να φυλάγεστε...

Η Άγνή εινε εύθυμη κι' εύχαλοστημένη άπ' τό ταξείδι μας. Είμαι βέβαιη πως θά την σφελήση πολύ. Δέν συμβαίνει όμως τό ίδιο και τή Λευκή. Έχει τώρα μερικώς μέρες που φαίνεται άνήσυχη κι' άφηρημένη. Τή βλέπω να περπατά μόνη της, βυθισμένη σέ σκέψεις. Στόν παρακαυτό όφρομο ταρώσσεται και κυττάει γύρω της. Τι να τής συμβαίνει άραγε;... Την ρώτησα μήπως εινε άδάδκτη και μου άπάντησε άνησυχιά. Έπέμεινα κι' όμως δέν μπόρεσα να τής πάρω λέξι. Έν τούτοις είμαι βέβαιη ότι κάτι κρύβει στην καρδιά της. Τι εινε αυτό τό κάτι; Για να μάθο είντα στην Άγνή να την ρωτήση. Άνησυχιά ύπερβολικά για τή μικρούλα αυτή, γιατί την άγαπά πολύ και γιατί μάς τραγουδούν τόσο κίνδυνοι. Βρισκόμαστε στό Βασίλειο των κακών πνευμάτων. Η Λευκή εινε έγγυχή του καληγητού Βάγ Έλσαγγ. Άν συνετός όσα λένε οι χωρικοί είν' άληθινά, πρέπει να την φυλάει. Τό κακό πνεύμα θά ζήτηση να έδικηθθί άπάνω της τό σοφό καθηγητή που έξόνησε τόν τρομερό Δράκοντα...

(Άπ' τó 'Ημερολόγιο τής Μίνας "Αρκερ)

Όρα 4η πρωϊνή.—Θαμπαχοράζει. Είμαστε στό πόδι, έτοιμοι να φύγουμε. Κάτω στην άκλή περμένει τό άμάξι. Γράφο γρήγορα γρήγορα τις γραμμές αυτές, ενώ έμπρός μου άρχίζει τό γάλα μου. Τά πουλιά ζήτησαν και ποικουλλίζουν. Άπ' τ' άνοιχτό παραθύρο μπαίνει ή ευωδία των λουλουδιών...

Θεό μου, γίνε όδηγός μας και προστάτης μας στό δρόμο που παύουμε... (Άκολουθεί)

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΡΟΣ

Μία φορά ό περίφημος Άγγιλος στρατηγός Βάδεν Πάουελ, ό ιδρυτής του προσκοπισμού, είχε πει σ' ένα γείμα που δινόταν προς τιμήν του.

Σέ μία στιγμή κάποιος γιατρός, φημιζόμενος για την ειρωνεία του, γύρισε και τόν ρώτησε :

— Δέν μάς λέτε, στρατηγέ, που άισθημα σάς γεννάτε, όταν πολεμάτε και, σάν στρατιώτης που είστε, σκοτώνετε έναν άνθρωπο;

— Τό ίδιο που αισθάνεσθε και σεις, όταν... σκοτώνετε έναν άρρωστο σας! άπάντησε με άπάθεια ό στρατηγός.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΟΙΧΗΣΙΣ

ΟΡΑΜΑΤΑ

Ασχετοςμένα σάν τους πόθους μου τους πρώτους, τά τραντάφυλλα πεθαίνουν μέσ' στό βάζο... Έξουράστρια να κλάει και να στενάζει... Τά τραντάφυλλα πεθαίνουν. Στό καλό τους...

Τι με νοιάζουν τά κλάματα του κόσμου; Τι με μέλει άν παροξιάση λυγμούς τ' άηρόν; Δέ χωροφνε στην καρδιά μου τόσο πόνοι... Δέν τή φτάνει τάχα ό πόνος ό δικός μου;

Άς πεθάνουν όσα ρόδα είν' άνθηπαίνα, Άς πεθάνουν όσα σύντερα εινε άπάνω... Όλα αυτά θά κλάψουν τάχα σάν πεθάνω; Τι με νοιάζει έμέ γι' αυτά, κι' αυτά για μένα;

Καρδός εινε πειά καθέναν την καρδιά του να κυττάξη. Άν ήταν έδώ στη φύση, δε θά πρόφτανε ή ψυχή μας να διακρύψη για τό κατεπί ποείνει άπάνω, κάτω.

Μά σάν ξεφυγούν τά ρόδα ή κλάει τ' άηρόν και πεθαίνει ό ήλιος σά θλιμένο μάτι, στην καρδιά μου που άπ' τόν πόνο εινε γεαυτή πως χωροφνε, ό! πως χωροφνε τόσο πόνοι!...

ΛΥΠΗΤΕΡΗ ΜΕΛΩΔΙΑ

Είμαι φλογέρα! Ό Πόνος με άπαξε, φούξε μέσα μου βόγγου μινιά. Είμαι φλογέρα! Ό Πόνος με άπαξε... Στη μα την άκρη μου άγριο φύσημα, στην άλλη όλόγλυκη άρμονία.

Είμαι ένα βάρβαρο βουδó των πόθων μου! Θάβο τά έρεία καθενός... Φίλιμα τό όνειρα; ένστυρίστηκαν. Όχι ή ψυχή μου εινε ένας θάνατος, είμαι ένας θάνατος, μά ζωντανός...

Ήθη να κλάψω και τραγουδήσα... Λέτε, δέν ψάφουμε κι' οι πεθαμένοι; Ήθη να κλάψω και τραγουδήσα! Λυγμός ξεκίνησε άπ' τά σπάλαμα μου και μελωδία στά χείλη βγαίνει...

Τής Έρμιάς είμαι ένα χάλασμα! Φτάνει ό βορριάς μ' όκει, φριχτός... Τής Έρμιάς είμαι ένα χάλασμα, κι' ό βόγγος άπ' τις χροαμάδες μου γλυκό νακούρισμα φέγγει νυχτός...

DOLENTE

Πόσες φορές, χωρίς καιρό κανένα, στην καταγιά θλιμμένων πόθων χάνομαι! Που πάνε τά όνειρά μας τά καίμενα; Που πάνε τά νεκρά μας σάν πεθαίνουμε;

Πεθαίνει κι' ή καρδιά μας μέσ' στό χιόν των τάφων; Οι λυγμοί πεθαίνουν ίσαμε την ώρα που ή νυχτιά μάς σαβανώνει; Που πάνε τόσα κλάματα που έχτισαμε;

Τρέμουν μακριά μας, έρημα, στά ξένα... Έμάς σέ μίν ιτά μάς θάβουν γρήγορα, μά αυτό που πάνε τάχα τό καίμενα; Που πάνε τά όνειρά μας τά παρήγορα;

Η θάλασσα όταν κλάει κάποιον πόθο και ό βράχο τους λυγμούς της πνίγουν άπανα τότε που πάνε και σταλάζουν γυόθω των πεθαμένων τά έρημα παραύνα.

Και στό γλωμό τό δειλί που πεθαίνει, λιποθυμεί στα ρόδα τά κοράλλια, άνασταναύζουν γύρω άχνο θλιμμένο των πεθαμένων τό όνειρα τά δαμά (λίνα...)

ΝΑΠ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΑΣΤΕΙΑ

Μετά την άποτυχία — Έρεεις; Είχε πεποθήσει ότι στην παραίστασι του δρούατός μου θάέλαγε όλος ό κόσμος... — Ένώ έόλαμε μόνο ό... θιασάρης, δέν είν' έτος;....